

Kedves Testvéreim! Ha Isten népét szégyen éri, kik maradnak meg akkor? Ha egy keresztyén közösség egy egész város szemében gyalázatot szenved, ki lehet akkor hiteles tanúja Istennek? Egy leégett templom, lerombolt Jeruzsálem, vagy egy szétzilált közösség hogyan szolgálhatja Isten dicsőségét? Izráel népe, akinek mi Krisztusban utódai vagyunk, elvesztette hazáját, lerombolták Jeruzsálem szent városát. A Zsoltáros pedig ezért mond panaszéneket. Azonban nem csak Jeruzsálem pusztulásáról ír. Arról szól ez a zsoltár, hogy Isten szolgálait, elhívott népét is érheti gyalázat és szégyen. De ha így van, és mi sem vagyunk tökéletesek, akkor kiből bízhatnak az emberek, honnan kaphatnak megbízható hitvallást?

A zsoltáros keserűen kérdezi Istent, hogy meddig tart még a gyalázat? Azt írja, hogy biztosan az őseik bűne miatt történt ez. Mert az ember, ha valami rossz történik, keresi annak okát. És hát persze, hogy Istenhez jut el. Mert ki másnak lenne hatalma az ember felett? Azonban a későbbi teológia, kiváltképpen Jézus története biztositanak minket, hogy a szégyen sokszor inkább helyzettől és körülménytől függ, nem mindig egy ember vétke miatt történik.

A zsoltáros is pogány hadsereget említ, nem angyalokat, akiket Isten leküldött a földre. Persze ismerünk több ilyen történetet is, de Jeruzsálemet pogány nép pusztította el. De talán még a zsoltáros is inkább a pogány népre kér az Úrtól átkot és jóvátételt.

Talán a mostani vírushelyzetért jogos lenne Kína népét vagy vezetését hibáztatni? Mert hiszen tőlük indult el a járvány. Vagy imádkozzunk egyből Istenhez úgy, mintha ő küldte volna ránk szánt szándékkal ezt a kórt? Több, mint egy millió ember életét követelte a járvány eddig, hazánkban lassan közelíti az ezret az elhunytak száma. Vajon Isten küldte ezt a betegséget ránk, hogy ezzel büntessen meg bennünket? Mert Isten egy ilyen bosszúálló Úr, aki szereti teremtményeit büntetni?

Meg kell értenünk valamit, hogy tisztázódjon ez a kérdés. Látnunk kell, hogy különbség van aközött, hogy Isten szándékosan küld büntetést és aközött, hogy Isten engedi, hogy az emberrel rossz dolgok történjenek. A különbség pedig a szándékban van. Ő nem az az Isten, aki szándékosanátkozná meg a teremtményeit. Sosem tesz ilyet, legalábbis ok nélkül biztosan nem. Hisszük, hogy mi keresztyének az ő tulajdonai vagyunk, és mindent amit velünk tesz, az üdvösségünkre teszi. Sosem azért, hogy büntessen ezzel.

Mert a büntetés maga a bűn, amit az ember elkövet. Nem kell hozzátoldani még világjárványokat, természeti katasztrófákat. Mert a bűn maga a büntetés is egyben. Mert ha az ember bármikor vétkezik, azzal saját magának árt.

De történnek olyan dolgok, amiknek nem értjük az okát. A Szentírás a későbbi korokban már tisztázza, hogy mindezek az időktől és a körülményektől függenek. Ok-okozati összefüggés van minden mögött. Mondják, hogy ez a mostani járvány amiatt történt, mert az ember túlzott húsfogyasztásával növeli az ilyen fertőzések, vírusok kockázatát. Biztosan lehet ilyen háttere is ennek a helyzetnek, de nincs igazából értelme ezt vizsgálnunk. Mert a kérdés nem az, hogy miért történik mindez. A kérdés az, hogyan változtat ez meg bennünket.

Jeruzsálem pusztulásával a nép megijedt. Sokan meghaltak, sokan fogságba mentek. De valami olyan dolog történt ezután, amiért mi, ma élő keresztyének is hálások lehetünk. A ma ismert ószövetségi iratok közel felét a fogság ideje alatt írták. Mert megijedtek. Megértették, hogy Izráel népe sem tarthat örökké, ők maguk is veszélybe kerültek. Azokat a dolgokat pedig, amiket Isten kijelentett számukra, le kell, hogy írják. Mert a néppel együtt talán Isten ígéje is elveszett volna. Tulajdonképpen mi, Jeruzsálem pusztulásának köszönhetjük, hogy van Szentírásunk. Legalábbis a jelentős részét ennek az időszaknak köszönhetjük. Sőt, még az addig megírt könyveket is ekkor dolgozták át, írták le újra, sokszorosították. Igen, elkeseredtek, mert elvesztették otthonukat. De ennek hatására olyat tettek Isten akkori szolgálói, ami máig meghatározza a világ életét és gondolkozásmódját.

Azonban a szegény sokszor egészen kis közösségeket ér. Nem csak világi járványokról, vagy népeket érő pusztulásról beszél itt a zsoltáros. Azt írja, hogy Izráel népét a pogányok csúfolták. Ha Isten valóban olyan hatalmas, hogyan romboltuk le a fővárosotokat? Hol volt Isten ekkor, miért nem mentett meg titeket? A gyalázatot szenvedett közösség Isten nevét hozta szégyenbe.

A zsoltáros pedig bosszúért kiált. Bosszúért, ami jóvátétel lenne a népnek. De mindeközben vétkeikről is beszél. Mert bűnt követtek el, ennek következményei árán veszett el Jeruzsálem. Mert a nép nem bízott Istenben. Mert a vezetők bálványokat követtek. Mert a királyaik saját kincstárukat és jólétüket tartották szemük előtt.

Igen, sokszor az Isten kiválasztottjainak is elhajlik a szíve. Vannak olyan lelkipásztorok, akik egy közösség pusztulását idézik elő. Van úgy, hogy egy egész közösség csalódni kényszerül vezetőjében. Mert Isten népét is érheti szegény és megaláztatás. Akár egy egész város előtt is lehet az egyház szégyenfoltja a környéknek. És igen, a zsoltáros szavai ránk is vonatkoznak: a keresztyének is hozhatnak gyalázatot Isten nevére.

A zsoltáros egyszerre bosszúért kiált, egyszerre pedig bűnbánatot tart. De gondoljunk csak bele, hogyan lehet ez? Mert ha mi vétkeztünk, hogyan mutogathatunk másokra? Ha a mi felelőtlenségünk is okozta a szégyenünket, hogyan kereshetjük a bűnbakot? Mert Izráel

népe ezt tette. Egész Jeruzsálem elpusztult, a nép fogságba ment. És ők ahelyett, hogy felismerték volna saját részüket az eseményekben, a pogány népre kértek büntetést. Úgy akartak az Úrtól jóvátételt, hogy közben saját igazukat elfogadták.

Mert a szégyen mindig egy teljes közösséget érint. Sosem csak a vezetőjét. Aztán persze a zsoltáros is felismerte, hogy a pusztulást ők maguk idézték elő. Meglátta, hogy a pogány népek jogosan gyalázták őket. Mert nem hittek teljes szívből, mert idegen isteneknek is áldoztak. Mert mindenki a saját érdekét nézte. A kiválasztott nép aztán a fogság idején számadást tartott. Számos zsoltár és panaszének mutatja, hogy miután Jeruzsálem elpusztult, a fogságba hurcoltak megértették, hogy nekik csak szolgálniuk kell. Nem Istennel és egymással pereskedni. Nem másokat hibáztatni a szégyenért. Hanem csak szolgálni. Teljes szívből, mindent Istennek szentelve. „Mert róla neveznek minket.” A mi szégyenünk Isten szégyene is. De aztán a mi munkánk Isten dicsőségét szolgálja.

Mert ő képes megszabadítani a szégyenből az ő szeretteit. Ehhez azonban bizalomra van szükség. Mert a zsoltáros is, miután igazságtételt kér az Úrtól, megesküszik, hogy „örökké magasztalunk téged. Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked.” Mert ami történt megtörtént. Tegyük rendet a szívekben, zárjuk le a szégyenteljes múltat, és kezdjünk valami újat.

Igen, talán feltűnt nektek, hogy itt már nem csak Jeruzsálem pusztulásáról van szó. Itt a mi szégyenünkről és mulasztásainkról van szó. Mert ami a gyülekezettel történt az elmúlt hónapokban, az nem csupán a vezetők dolga. Az a mi szégyenünk is.

Mert a dolgok, történések kicsúsztak a kezeink közül. Hiába tettünk meg mindent, az is kevés volt. Igen, kérhetjük az Urat, hogy tegyen igazságot. Könyöröghetünk neki megbocsátásért, hogy képesek legyünk elengedni a múltat. De ami történt, megtörtént. Jól tudjátok, miről beszélek.

Hadd lépjünk túl ezen. Lássuk meg inkább azt, ahogyan a zsoltáros a szégyen tapasztalata után imádkozik Istenhez: „Mi pedig, a te néped, legelődnek nyája, örökké magasztalunk téged.” Ehhez azonban két dologra van szükségünk. Elengedésre és bizalomra. Elengedésre, hogy tudjunk búcsút inteni az elmúlt időszaknak. Elengedésre, hogy azok a sebek, amiket talán mások, talán mi magunk okoztunk, begyógyuljanak. Elengedésre, melyhez időre van szükség. És bizalomra. Istenben. Hogy higgyünk benne, aki képes újat kezdeni. Hogy higgyük el, benne bízhatunk. Mert ő nem ember, ő tökéletes és szeret bennünket. Ő önmagát adta. Saját Fiát áldozta fel. Mindezt a mi boldogságunkért tette.

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Dátum: 2020.10.04.

Textus: Zsolt 79

Lekció: 1Kor 11, 26-32.

Bízzunk hát az Úrban. Bízzunk igéjében, keressük az ő szavát. Mert a Szentírás igéje képes begyógyítani sebeinket. Képes utat mutatni akkor is, amikor mi már rég feladtuk. Bizalomra van szükségünk egymás felé. De egymásban is csak úgy bízhatunk, ha elhisszük az Úrnak, hogy ő begyógyítja kapott sebeinket. Gyógyító irgalmával Úrrá lesz csalódásainkon.

Az Úr képes és kész velünk újat kezdeni. Ha hiszünk benne, keressük az ő szavát, igéjét, akkor az ő hatalma nyilvánvalóvá lesz bennünk. Életünk pedig így szolgálhatja az ő dicsőségét. Adja az Úr, hogy így legyen! Ámen.

Kádár Tamás György